

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/247/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812206273
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5812206273.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 9C/58/2012-164 zo dňa 11. decembra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Námestovo rozsudkom č. k. 9C/58/2012-164 zo dňa 11. 12. 2013 návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol (výrok I.). Žalobu zamietol (výrok II.). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

Konštatoval, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplata sumy 3.667,63 eur titulom majetkovej škody a sumy 733,53 eur titulom nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu. Nárok bol uplatnený na základe zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) v súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Námestovo v konaní sp. zn. 6Er/596/2010, spočívajúcom jednak v oneskorenom rozhodnutí o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie a jednak v nesprávnom postupe exekučného súdu, keď žiadosť súdneho exekútora bola súdom nesprávne zamietnutá.

Dňa 06. 02. 2013 bolo súdu doručené elektronické podanie splnomocneného zástupcu žalobcu, ktorým žalobca žiadal zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR z dôvodu porušenia práva na súdnu ochranu, osobitne práva na zákonného súdu a práva na prerokovanie veci nestranným súdom. Vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd SR podľa čl. 127 Ústavy SR, v ktorom konaní sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, sú dané dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/, § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“, z ktorého dôvodu navrhol, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 9C/58/2012 prerušil, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Napriek tomu, že žalobcovi nebolo oznámené, že by došlo k zrušeniu termínu pojednávania, na pojednávanie sa ani žalobca, ani jeho splnomocnený zástupca, nedostavili. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal súd za

to, že boli splnené podmienky § 101 ods. 2 O. s. p. pre vykonanie pojednávania v neprítomnosti žalobcu a žalovaného, ktorý s vykonaním pojednávania v jeho neprítomnosti súhlasil. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 O. s. p. je prerušenie konania obligatórne a vzťahuje sa na situácie, kedy rozhodnutie v merite veci závisí od otázky, ktorú súd nie je v konaní oprávnený riešiť ako otázku predbežnú. Naproti tomu prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. je fakultatívne a bude namieste vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd na také konanie dal podnet. Súd bol toho názoru, že otázka zákonného sudcu nie je svojou povahou takou predbežnou otázkou, ako to má na mysli či už ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. alebo ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., teda otázkou, od ktorej závisí rozhodnutie v merite veci. V súvislosti s námietkou zákonného sudcu a práva na nestranný súd zároveň poukázal na to, že z dôvodu vzniku možných pochybností o nezáujatosti sudcov okresného súdu bola daná vec podľa § 16 O. s. p. predložená Krajskému súdu v Žiline, ktorý uznesením sp. zn. 9NcC/42/2013 zo dňa 12. 02. 2013, právoplatným dňa 13. 08. 2013, rozhodol o vylúčení Mgr Daniely Pilarčíkovej (ktorá nie je zákonnou sudkyňou v danej veci, pozn. súdu) z prejednávania rozhodovania veci vedenej na súde pod sp. zn. 9C/58/2012 s tým, že ostatní sudcovia Okresného súdu Námestovo nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd nevidel dôvod pre prerušenie konania z dôvodu uvádzaného navrhovateľom. Jeho návrh na prerušenie konania preto ako nedôvodný zamietol.

Podľa súdu zo spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6Er/596/2010 jednoznačne vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia v danej veci bola doručená súdu dňa 05. 08. 2010, pričom súd o žiadosti rozhodol dňa 30. 08. 2010 uznesením č.k. 6Er/596/2010-9, ktorým návrh na vydanie poverenia zamietol. Proti uvedenému uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Po predložení veci odvolaciemu súdu oprávnený podaním zo dňa 19. 01. 2011, doručeným súdu dňa 20. 01. 2011, zobral odvolanie bez uvedenia dôvodu späť a navrhol odvolacie konanie zastaviť. Krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 6CoE/4/2011 zo dňa 28. 02. 2011 odvolacie konanie zastavil. Rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v spojení s uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 09. 05. 2011.

Z dikcie ust. § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti / Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) vyplýva, že lehota 15 dní je stanovená pre písomné poverenie exekútora v prípade, ak nebude zistený rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Postup súdu v prípade, ak je zistený rozpor žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom upravuje tretia veta citovaného ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorá však neustanovuje lehotu, v ktorej je súd povinný v takom prípade rozhodnúť. Vzhľadom na uvedené možno vyvodiť záver, že pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia sa 15-dňová lehota uvedená v druhej vete citovaného zákonného ustanovenia nevzťahuje. Je zrejmé, že v prípade zistenia rozporu so zákonom si rozhodnutie súdu vyžaduje jednak zložitejšie právne posúdenie, dlhší čas a jednak aj prípadné zadováženie ďalších dôkazov potrebných pre rozhodnutie. V tomto prípade bola žiadosť o udelenie poverenie doručená súdu dňa 08. 08. 2010 a súd rozhodol dňa 30. 08. 2010, teda po 24 dňoch, nie po viac ako 162 dňoch ako je uvedené v žalobnom návrhu. Exekučný súd tak podľa názoru súdu rozhodol v primeranej lehote, keď zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv, ako aj potrebu postupu v súlade s právom Európskej únie, ktorej je Slovenská republika členom.

V súvislosti s tvrdením žalobcu, že žalovaná majetková a nemajetková ujma mu mala byť spôsobená aj tým, že exekučný súd v podstate nezákonne a nesprávne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v dôsledku čoho je jeho pohľadávka voči povinnej nevyožiteľná, súd poukázal na to, že v prípade rozhodnutia súdu nemohlo ísť o nesprávny úradný postup. Pod nesprávny úradný postup totiž nemožno zahrnúť proces vykonávaný orgánom verejnej moci, ktorého výsledkom je konkrétne rozhodnutie. V danom prípade by teda mohlo ísť len o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Keďže podľa žalobcu bolo uznesenie exekučného súdu zo dňa 30. 08. 2010 nesprávne, mal možnosť podať proti nemu odvolanie, ktorú možnosť i využil. Následne však sám žalobca odvolanie voči uzneseniu zobral späť, v dôsledku čoho bolo odvolacie konanie zastavené a uznesenie okresného súdu nadobudlo

právoplatnosť. Žalobca (oprávnený) pritom odvolanie voči uzneseniu zobral späť bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu. Uvedený postup žalobcu v exekučnom konaní teda možno chápať ako akceptáciu, súhlas s postupom exekučného súdu, z ktorého dôvodu nie je teraz namieste namietat' nesprávnosť postupu exekučného súdu vo vzťahu k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Žalobca nepreukázal ani nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov na preukázanie ním tvrdeného porušenia povinnosti Okresného súdu Námestovo vo veci sp. zn. 6Er/596/2010 rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, a teda že by došlo k nesprávnemu úradnému postupu v danej veci, existencia ktorého je jednou zo základných podmienok pre zodpovednosť štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je táto zodpovednosť daná, dospel súd k záveru, že v dôsledku nepreukázania nesprávneho úradného postupu nie je možné návrhu žalobcu vyhovieť, a to bez potreby skúmania naplnenia ďalších dvoch podmienok vyžadovaných pre vznik zodpovednosti podľa uvedeného zákona. Na základe uvedených skutočností potom súd žalobný návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom konania bol žalovaný, preto by mu patrilo právo na náhradu trov konania. I keď žalovaný vo vyjadrení k žalobnému návrhu žiadal priznať náhradu trov konania, tieto nevyčísľil, keď z obsahu zároveň nevyplýva, že by žalovanému v súvislosti s predmetným konaním nejaké trovy boli vznikli, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil

odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konšatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zřejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdný skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (žalobca navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrálne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zřejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní žalobca namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 111 spisu). Okrem toho Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 9NcC/42/2013-118 zo dňa 12. 02. 2013 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Námestovo JUDr. Daniela Pilarčíková je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na súde pod sp. zn. 9C/58/2012. Ostatní sudcovia a to vrátane Mgr. Zuzany Hartelovej, zákonnej sudkyne v tejto veci neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí. V tejto súvislosti preto odvolací súd posúdil nedôvodnosť námietky žalobcu, že vo veci konal vylúčený sudca a uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Pomer k účastníkom alebo k ich zástupcom môže byť založený predovšetkým príbuzenským, či iným obdobným vzťahom, ktorému na roveň môže byť v konkrétnom prípade postavený vzťah priateľský alebo naopak nepriateľský. Teda predpokladom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí je jeho určitý kvalifikovaný pomer k účastníkom, alebo k ich zástupcom, ktorý by mohol vzbudiť pochybnosti o jeho nezaujatosti v konkrétnom prípade. V danom prípade tieto skutočnosti zistené neboli. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania vecí, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho neustranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaný je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikáčná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré

bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 11. 12. 2013 pojednávanie. Splnomocnený zástupca žalobcu prevzal predvolanie dňa 28. 11. 2013 (č.l. 121 p.v. spisu). Dňa 05. 12. 2013 o 15.51 hod. doručil žalobca zo strany splnomocneného zástupcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu nakoľko podal sťažnosť na ÚS SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na nezákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyklúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR. Okresný súd vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že neakceptoval žiadosť žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov, vec prejednal v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. aj v neprítomnosti účastníkov prihládajúc na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. O návrhu žalobcu na prerušenie konania okresný súd rozhodol na pojednávaní v rámci rozhodnutia. Žalobca a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Podľa odvolacieho súdu v prejednávaní veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.), požiadaval o zrušenie pojednávania z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, ktorý dôvod (ako už bolo opakovane uvedené vyššie) nebol dôvodný. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 6Er/596/2010, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Podľa odvolacieho súdu pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného k žalobe, toto bolo doručené okresnému súdu dňa 04. 12. 2013. Za situácie, že pojednávanie sa malo konať dňa 11. 12. 2013 nebolo v technických možnostiach okresného súdu, aby vyjadrenie žalovaného doručil žalobcovi. To znamená, že i keby boli nedoručenie vyjadrenia žalovaného k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Nebolo preukázaným tvrdenie žalobcu v odvolaní o nenariadení pojednávania vo veci. Jeho uskutočnenie vyplýva zo zápisnice o pojednávaní (č.l. 160 spisu).

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka žalobcu nie je dôvodná, pretože z ničoho nevyplýva, že by postup okresného súdu nebol správny. K odvolaniu žalobcu do zamietnutia návrhu na prerušenie konania je prvom rade potrebné uviesť, že podľa odvolacieho súdu žalobca podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd SR, ktorou namieta porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu nepreukázal. Žalobca sťažnosť pripojil k návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania poslaného okresnému súd e-mailom dňa 05. 12. 2013. Okrem dôvodov, ktoré uviedol v rozhodnutí okresný súd a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, poukazuje na konštantnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, ktorý ústavnú sťažnosť žalobcu v skutkovo a právne rovnakých prípadoch odmietol (napr. I. ÚS 293/2013 z 29. 05. 2013, I.ÚS 297/2013 z 29. 03. 2013). V zmysle princípu právnej istoty a predvídateľnosti

súdnych rozhodnutí by bolo možné plne legitímne očakávať rovnaké rozhodnutie Ústavného súdu SR aj o žalobcom podanej ústavnej sťažnosti týkajúcej sa predmetnej veci.

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia okresný súd podľa odvolacieho súdu vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, však v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú, odvolací súd poukazuje na to, že v danom prípade bola zákonom stanovená lehota na rozhodnutie o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia dodržaná. Pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní, je potrebné konštatovať, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že táto lehota výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku t.j. ak je exekučným titulom notárska zápisnica, d/ t.j. ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovských komisií. Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Uvedená výnimka upravená v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku týkajúca sa udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica, bola do Exekučného poriadku zavedená zákonom č. 144/2010 Z. z., a to s účinnosťou od 1. júna 2010. Tento názor opiera aj o dôvodovú správu k zákonu č. 102/2011 Z. z., kde podľa čl. II. bod 2, rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhlo sa výslovne upraviť predmetnou novelou, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené. V predmetnej veci tak, ako to vyplýva z rozhodnutia č. k. 6Er/596/2010, EX 7633/10 zo dňa 30. 08. 2010, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, a teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Navyše, tak ako to konštatoval aj okresný súd z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu nekladá (uvedené platilo aj pred 1. júnom 2010). Nebol preto v danom prípade splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) a preto ani dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť, vznik škody. Podľa odvolacieho súdu námietky žalobcu v súvislosti s majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom preto ani nekorešponujú s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.